

Η χήνα που έκανε χρυσά αυγά

Μια φορά κι ένα καιρό ζούσε σ' ένα χωριό ένας πολύ τυχερός χωρικός. Αυτός είχε μια χήνα που κάθε μέρα γεννούσε ένα ολόχρυσο αυγό. Είχε αποκτήσει πολύ χρυσάφι αλλά ήθελε ακόμη περισσότερο. Με το στενό του το μυαλό σκέφτηκε πως η χήνα του είχε χρυσάφι μέσα της. Έτσι ένα πρωινό έσφαξε τη χήνα. Γεμάτος στεναχώρια είδε πως και η δική του χήνα ήταν όπως οι άλλες του χωριού. Έτσι ο χωρικός έμεινε χωρίς χήνα και χωρίς χρυσά αυγά γιατί όποιος θέλει τα πολλά χάνει και τα λίγα.

ΔΙΔΑΓΜΑ 1:

-

ΔΙΔΑΓΜΑ 2:

-

1. Πώς ένοιωθε ο χωρικός που η χήνα του γεννούσε ένα ολόχρυσο αυγό;
2. Γιατί ο χωρικός ήθελε περισσότερο χρυσάφι;
3. Εσύ αν είχες τόσο χρυσάφι πως θα ένοιωθες; Θα ήθελες περισσότερο;
4. Η απληστία του χωρικού που τον οδήγησε;
5. Αν ήσουν στη θέση του χωρικού τι θα έκανες;
6. Πιστεύεις πως τιμωρήθηκε δίκαια ο χωρικός;

Η λέαινα και η αλεπού

Μια μέρα, όλα τα ζώα του δάσους, μαζεύτηκαν σ' ένα ξέφωτο και συζητούσαν για τις οικογένειες τους και περηφανεύονταν για τα παιδιά τους. Κάθε ζώο έβρισκε ότι τα παιδιά του ήταν τα καλύτερα και τα ομορφότερα. Μόνο η λέαινα καθόταν ήσυχη σε μια άκρη και δεν έλεγε κουβέντα. Την πλησιάζει τότε η αλεπού καμαρωτή και περήφανη και της λέει: «Κοίταξε λέαινα, τι ωραία οικογένεια που έχω! Εφτά όμορφα φουντωτά αλεπουδάκια. Για πες μου εσύ, πόσα κουτάβια γεννάς σε μια γέννα;».

Σήκωσε τότε η λέαινα το κεφάλι της, σοβαρή και με μάτια που έλαμπαν απάντησε: «μονάχα ένα κουτάβι αλλά είναι λιοντάρι!».

ΔΙΔΑΓΜΑ 1:

•

ΔΙΔΑΓΜΑ 2:

•

1. Πώς βλέπουν οι μητέρες τα παιδιά τους;

•

2. Γιατί η κάθε μητέρα πιστεύει πως το παιδί της είναι το καλύτερο και το ομορφότερο;

•

3. Πώς νιώθεις για τη μητέρα σου;

•

4. Πώς νιώθεις για τα αγαπημένα σου πρόσωπα;

•

5. Πώς χαρακτηρίζεις τα λόγια της λέαινας: «μονάχα ένα κουτάβι αλλά είναι λιοντάρι!».

•

Η αλεπού και ο κόκορας

Μια μέρα η πονηρή αλεπού πάει στον κύριο κόκορα και του λέει: «σαν να μου φαίνεται ότι ο πατέρας σου λαλούσε πιο δυνατά από σένα». Τότε ο κυρ κόκορας για να της αποδείξει πως είχε λάθος, κλείνει τα μάτια του και λαλεί όσο πιο δυνατά μπορούσε. Μια και δυο η πονηρή αλεπού βουτάει τον κόκορα με το στόμα της και το βάζει στα πόδια. Ξωπίσω της έτρεχαν οι χωριανοί φωνάζοντας: «η αλεπού μας έκλεψε τον κόκορα μας!». Σαν το ακούει αυτό ο κόκορας, λέει στην αλεπού: «οι χωριανοί είναι κουτοί. Τους ακούς; Λένε ότι έκλεψες τον κόκορα τους. Πες τους ότι είμαι δικός σου και όχι δικός τους». Ανοίγει που λέτε η αλεπού το στόμα της να τους το πει, και ο κόκορας ελεύθερος πια πετάει σ' ένα δέντρο και λέει: «Ψέματα- ψέματα δεν είμαι δικός σου:».

«Έτσι ε; Επειδή έκανα ό,τι μου είπες; Τι κρίμα που απόψε δε θα' χω κόκορα σούπα για το δείπνο μου», γκρίνιαξε η κουτοπόνηρη αλεπού. Κι αφού πήρε για άλλη μια φορά το μάθημα της γύρισε ρεζιλεμένη και καταπιεσμένη στη φωλιά της.

ΔΙΔΑΓΜΑ 1:

-

ΔΙΔΑΓΜΑ 2:

-

1. Πώς χαρακτηρίζεις την αλεπού;

-

2. Πώς χαρακτηρίζεις τον κόκορα;

-

3. Πως θα ένιωθες αν ήσουν στη θέση του κόκορα και έπεφτες στην παγίδα της αλεπούς;

-

4. Πώς ένωσε στο τέλος η αλεπού; Νιώθεις λύπη για το πάθημα της;

-

Ο λαγός και η χελώνα

Μια φορά κι ένα καιρό ήταν μια χελώνα που στεναχωριόταν πολύ, επειδή ο λαγός την πείραζε συνέχεια για την αργοπορία της. Νευριασμένη, λοιπόν μια μέρα τον προκαλεί να κάνουν ένα αγώνα ταχύτητας για να δουν ποιος απ' τους δυο θα νικήσει. Τότε ο λαγός άρχισε να χαχανίζει και της λέει: «ποιος θα είναι ο διαιτητής κυρά χελώνα;» και εκείνη του απαντά: «η αλεπού θα είναι αυτή που θα κανονίσει τον αγώνα μας». Και πραγματικά η αλεπού ετοίμασε τη διαδρομή και όλα τα υπόλοιπα και όταν πια ήταν έτοιμοι όλοι και όλα, φώναξε: «ξεκινήστε».

Η χελώνα, λοιπόν, ξεκίνησε με πολύ κουράγιο και δύναμη ενώ ο λαγός, έχοντας την πεποίθηση, ότι η νίκη ήταν δική του, δηλαδή ότι θα νικούσε, ξάπλωσε για λίγο να ξεκουραστεί. Αλλά ο ύπνος τον πήρε για τα καλά και αποκοιμήθηκε!

Κάποια στιγμή ο λαγός, πετάχτηκε απ' τον ύπνο του και άρχισε να τρέχει σαν τρελός να φτάσει στο τέρμα, γιατί δε θυμόταν πόση ώρα είχε αποκοιμηθεί! Και φτάνοντας στο τέρμα, τι βλέπει! Τη χελώνα καμαρωτή-καμαρωτή να περνάει το τέρμα και να' ναι περήφανη για τη μεγάλη της νίκη ενώ όλα τα ζώα του δάσους που ήταν μαζεμένα εκεί ζητωκραύγαζαν τη χελώνα για την επιτυχία της...

ΔΙΔΑΓΜΑ 1:

-

ΔΙΔΑΓΜΑ 2:

-

1. Πώς νιώθεις για τη νίκη της χελώνας;

-

2. Πώς ένιωσε άραγε ο λαγός στο τέλος;

-

3. Πώς χαρακτηρίζεις το λαγό;

-

4. Πώς χαρακτηρίζεις τη χελώνα;

-

5. Πώς ένιωσε η χελώνα με τις κοροϊδίες του λαγού;

-

6. Εσύ πως θα ένιωθες αν ήσουν στη θέση της χελώνας;

-

Ο ταξιδιώτης και η αρκούδα

Μια φορά κι ένα καιρό δυο φίλοι ταξίδευαν μαζί και περνούσαν μέσα από ένα δάσος. Ξαφνικά, εκεί που περπατούσαν, βλέπουν μια μεγάλη, πεινασμένη αρκούδα. Οι δυο φίλοι τρόμαξαν. Ο πρώτος τρέχει γρήγορα και σκαρφαλώνει πάνω σ' ένα ψηλό δέντρο. Ο άλλος όμως είχε φοβηθεί τόσο πολύ που δεν μπόρεσε να κάνει ούτε ένα βήμα από εκεί που ήταν.

Η αρκούδα είχε πλησιάσει τόσο πολύ και καθώς ο ταξιδιώτης δεν είχε όπλο να τη σκοτώσει έπεσε κάτω και έκανε τον πεθαμένο. Η αρκούδα πήγε κοντά του και άρχισε να τον μυρίζει στα αυτιά και στη μύτη. Εκείνος όμως κρατούσε την αναπνοή του και η αρκούδα ξεγελάστηκε και τον πέρασε για πεθαμένο. Έτσι τον άφησε και συνέχισε το δρόμο της ψάχνοντας αλλού για τροφή.

Μετά από λίγο κατέβηκε από το δέντρο και ο άλλος ταξιδιώτης και ρώτησε το φίλο του γεμάτος περιέργεια: «Τι σου έλεγε η αρκούδα τόση ώρα στο αυτί;». Και ο φίλος του, του απάντησε με πίκρα: «μου εξήγησε ότι δεν πρέπει να έχει εμπιστοσύνη σε φίλους ου τον εγκαταλείπουν μόλις δουν τον κίνδυνο».

ΔΙΔΑΓΜΑ 1:

-

ΔΙΔΑΓΜΑ 2:

-

1. Πώς ένιωθαν οι δύο φίλοι, όταν είδαν την αρκούδα;

-

2. Τι θα έκανες εσύ αν ήσουν εκεί;

-

3. Πιστεύεις πως συμπεριφέρθηκε σωστά ο ένας ο ταξιδιώτης που εγκατέλειψε το φίλο του;

-

4. Εσύ πως συμπεριφέρεσαι στους φίλους σου;

-

Το χοντρό σκυλάκι

Ο Μάρκος, το σκυλάκι της κυρίας Μαρινοπούλου, ήταν χαριτωμένος αλλά πω! πω! και πόσο χοντρός. Όλη μέρα έτρωγε και κοιμόταν. Ούτε κουνιόταν από τη θέση, ούτε έπαιζε, ούτε έτρεχε. Ήταν πολύ τεμπέλης, γι' αυτό πάχαινε τόσο πολύ. Και με το χοντρό τρίχωμα του φαινόταν ακόμη πιο παχύς. Έτσι που ήταν έμοιαζε περισσότερο με ένα κουβάρι από μαλλί. Μια ζεστή ανοιξιάτικη μέρα κοιμόταν κουλουριασμένος κάτω από τη μηλιά μέσα στον κήπο.

Μα να! Περνάει ένα σπουργιτάκι. Αυτό μόλις είδε το τρίχωμα του σκύλου, σκέφτηκε ότι βρήκε ένα καλό μέρος, για να φτιάξει τη φωλιά του. Ενθουσιάστηκε και έτρεξε να ειδοποιήσει τους φίλους του τα σπουργιτάκια να κάνουν όλα μαζί τη φωλιά τους.

Πραγματικά τα φώναξε και όλα τα σπουργιτάκια της γειτονιάς έτρεξαν να φτιάξουν τη φωλιά τους. Κελαηδούσαν χαρούμενα κι άρχισαν να σκαλίζουν με τις μυτούλες τους το μαλλί του Μάρκου. Ξαφνιάστηκε αυτός κι έφυγε τρέχοντας για το σπίτι. Ξαφνιάστηκαν όμως και τα σπουργιτάκια. Δεν ξέρω βέβαια ποιος ξαφνιάστηκε περισσότερο, τα πουλάκια ή το σκυλάκι.

Το μόνο βέβαιο είναι ότι από εκείνη τη μέρα ο Μάρκος δεν κοιμόταν για πολλή ώρα αλλά έτρεχε κι έπαιζε χαρούμενος έτρεχε κι έπαιζε χαρούμενος με τα παιδάκια της γειτονιάς. Με αυτό τον τρόπο έχασε και το περιττό βάρος του κι έγινε ένας πραγματικά όμορφος και πολύ χαριτωμένος σκύλος.

ΔΙΔΑΓΜΑ 1:

-

ΔΙΔΑΓΜΑ 2:

-

1. Γιατί άραγε ο Μάρκος, ο σκύλος, ήταν τεμπέλης;

-

2. Είναι ωραίο να τεμπελιάζει κάποιος όλη μέρα;

-

3. Πώς ένιωθε ο Μάρκος στο τέλος που απέκτησε ζωντάνια;

-

4. Τι θα έκανες για να βοηθούσες το Μάρκο να ξεφύγει από τη τεμπελιά του;

-

Ο γάιδαρος και το βόδι

Μια φορά κι ένα καιρό ήταν ένας πλούσιος γεωργός που μπορούσε να καταλαβαίνει τη γλώσσα των ζώων.

Μέσα σ' ένα από τους στάβλους του ζούσαν κάποτε ένα βόδι και ένας γάιδαρος. Κάθε μέρα το βόδι γυρνούσε στο στάβλο, έπειτα από μια μέρα σκληρής και κοπιαστικής δουλειάς στα χωράφια, έβρισκε το γάιδαρο να είναι ξαπλωμένος φαρδύς-πλατύς μέσα στα άχυρα και να τρώει καρότα.

«Τι τυχερός που είσαι!», γρύλισε μια μέρα το βόδι, «εσύ καλοπερνάς ενώ εγώ δουλεύω πολύ σκληρά όλη τη μέρα».

«Κάνε τον άρρωστο», απάντησε ο γάιδαρος, «αρνήσου μα φας και μη σηκώνεσαι ακόμα και αν σε δείρουν. Μ' αυτό τον τρόπο θα έχεις την ευκαιρία να ξεκουραστείς λίγες μέρες».

Την επόμενη μέρα, όταν το βόδι έκανε ότι ήταν άρρωστο, ο γεωργός είπε: «πάρτε το γάιδαρο και ζέψτε τον στο άροτρο». Δυο ολόκληρες μέρες ο γάιδαρος έκανε αναγκαστικά τη δουλειά του βοδιού και μετάνιωσε πικρά για τις εξυπνάδες του. Το βόδι ευγνωμονούσε το γάιδαρο για την απίθανη ιδέα του και συνέχιζε να κάνει το άρρωστο μέχρι την ημέρα που ο γάιδαρος του είπε: «έχω άσχημα νέα για σένα. Άκουσα το αφεντικό να λέει ότι θα σε σφάζει αν δεν γίνεις σύντομα καλά». Το βόδι ευχαρίστησε το γάιδαρο για την προειδοποίηση που του έκανε. Αμέσως την άλλη μέρα σηκώθηκε χαρούμενο, έφαγε το φαγητό του και πήγε στη δουλειά του με πολύ κέφι. Έτσι ο έξυπνος γάιδαρος ξαναβρήκε την ησυχία του.

ΔΙΔΑΓΜΑ 1:

-

ΔΙΔΑΓΜΑ 2:

-

1. Πώς χαρακτηρίζεις το γάιδαρο;

-

2. Πώς χαρακτηρίζεις το βόδι;

-

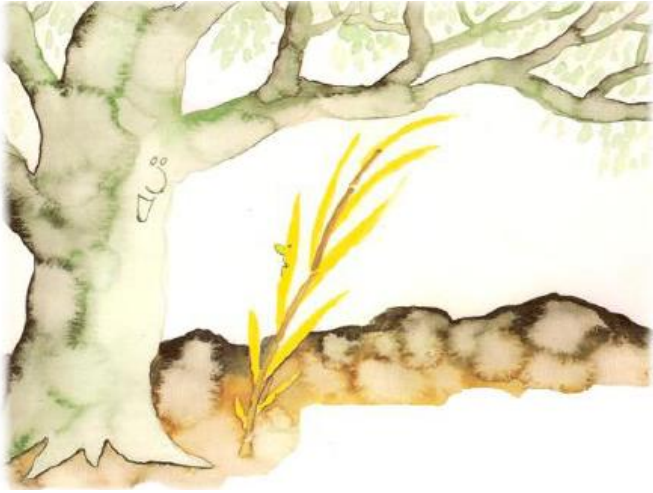
3. Αν ήσουν στη θέση του βοδιού θα άκουγες τη συμβουλή του γάιδαρου;

-

4. Είναι σωστό να συμβουλευείς κάποιον να λείι ψέματα;

-

Η βαλανιδιά και το καλάμι

Κάποτε, πάνω σ' ένα λόφο στεκόταν μια περήφανη κι αλύγιστη βαλανιδιά. Από κάτω της είχε φυτρώσει ένα λεπτό και λυγρό καλάμι.

-«Πω! Πω! Τι λεπτό που είσαι!» είπε μια μέρα η βαλανιδιά όλο περηφάνια, «με το παραμικρό αεράκι τρέμεις. Γιατί δεν είσαι σαν κι εμένα δυνατό κι αλύγιστο.»

-«Αλίμονο!», μουρμούρισε το καλάμι, «στ' αλήθεια μπορώ να σπάσω με τον αέρα», και πριν τελειώσει τα λόγια του πιάνει μια ξαφνική ανεμοθύελλα. Το καημένο το καλάμι λύγιζε τόσο πολύ που άγγιζε το χώμα ενώ η βαλανιδιά στεκόταν όρθια, χωρίς καθόλου να γέρνει.

Την άλλη μέρα το πρωί που σταμάτησε ο αέρας, τι παράξενο, το καλάμι στεκόταν στη θέση του όρθιο και λυγρό, η βαλανιδιά όμως ήταν πεσμένη κάτω. Ήταν βέβαια αλύγιστη όπως πάντα αλλά οι ρίζες της είχαν βγει από το χώμα.

ΔΙΔΑΓΜΑ 1:

-

ΔΙΔΑΓΜΑ 2:

-

1. Πώς χαρακτηρίζεις τη βαλανιδιά;

-

2. Πώς χαρακτηρίζεις το καλάμι;

-

3. Πώς θα ένιωθες να ήσουν στη θέση του καλαμιού και άκουγες τα λόγια της βαλανιδιάς ;

-

4. Στο τέλος τι έπαθε η βαλανιδιά;

-

5. Πιστεύεις ότι τιμωρήθηκε; Γιατί;

-

Ο μεγάλος φίλος της Λάσση

Μια φορά κι έναν καιρό η μεγάλη μας όμορφη και έξυπνη Λάσση είχε ένα πολύ παράξενο φίλο, ένα μεγάλο βάτραχο που καθόταν πάντα χαρούμενος δίπλα στο χαντάκι και έκραζε ασταμάτητα γεμίζοντας τον αέρα από παράξενα τραγούδια. Όταν βρίσκονταν λοιπόν στον κήπο του πίσω του πάντοτε καθόταν η Λάσση μαζί με το κουταβάκι της και κοιτούσε καθημερινά τον Κουάκ το βάτραχο με απέραντη αγάπη. Βέβαια είναι πολύ παράξενο ένας σκύλος και ένας βάτραχος να είναι φίλοι. Σ' αυτήν όμως την περίπτωση υπάρχει μια ιστορία που εξηγεί και τη φιλία και την αγάπη που είχαν μεταξύ τους.

Μια μέρα λοιπόν που το κουταβάκι της Λάσση έπαιζε χαρούμενο δίπλα στο χαντάκι για κακή του τύχη γλίστρησε και έπεσε μέσα στο νερό. Η μαμά του η Λάσση έτυχε εκείνη την ώρα να βγει για ψώνια. Το κακόμοιρο το κουταβάκι ήταν τόσο μικρό και δεν ήξερε να κολυμπά. Φοβισμένο σπαρταρούσε στο νερό κι έκλαιγε γιατί κατάλαβε πόσο πολύ κινδύνευε η ζωή του. Ο Κουάκ το άκουσε και κατάλαβε πως αν δεν έκανε κάτι το κουταβάκι θα πνιγόταν. Άρχισε λοιπόν τότε να κράζει, να πηδάει και να κάνει όση περισσότερη φασαρία μπορούσε με την ελπίδα πως η Λάσση θα τον ακούσει και θα τρέξει. Πραγματικά έτσι και έγινε. Η Λάσση έτρεξε να δει τι συμβαίνει και την τελευταία στιγμή πρόλαβε να σώσει το μικρό της. Τώρα πρέπει να καταλαβαίνεται πόση ευγνωμοσύνη χρωστούσε η Λάσση στο βάτραχο αφού εξαιτίας του σώθηκε το μικρό της! Από τότε συνέχισαν να είναι δύο πολύ καλοί φίλοι και έτσι, έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα.

ΔΙΔΑΓΜΑ 1:

-

ΔΙΔΑΓΜΑ 2:

-

1. Πώς ένιωσε η Λάσση όταν σώθηκε το κουταβάκι της;

-

2. Ποια είναι τα συναισθήματα που νιώθει η Λάσση για το βάτραχο;

-

3. Τι θα έκανες αν ήσουν στη θέση του βάτραχου ;

-

4. Πώς χαρακτηρίζεις το βάτραχο;

-

5. Πιστεύεις πως πραγματικά ζώα ή άνθρωποι να είναι τόσο διαφορετικοί και να είναι τόσο αγαπημένοι φίλοι, όπως η Λάσση και ο βάτραχος του μύθου;

-

Η γριά και ο γιατρός

Μια φορά κι έναν καιρό σ' ένα σπιτάκι ζούσε μια γριά γυναίκα που τυφλώθηκε. Φώναξε λοιπόν ένα γιατρό και μπροστά σε μερικούς μάρτυρες του υποσχέθηκε πως αν τη γιάτρευε θα του έδινε μια καλή αμοιβή. Αν όμως δεν μπορούσε να τη γιάτρεψει, δε θα του έδινε τίποτα. Ο γιατρός άρχισε να την επισκέπτεται τακτικά και δοκίμαζε διάφορες θεραπείες. Στο μεταξύ όμως έπαιρνε με τρόπο, διάφορα πράγματα από το σπίτι της. Μια μέρα όμως η γριά ξαναβρήκε το φως της και ο γιατρός ζήτησε την αμοιβή που του είχε υποσχεθεί. Είδε όμως η γριά πως έλειπαν απ' το σπίτι της πολλά πράγματα κι αρνήθηκε να τον πληρώσει. Στο δικαστήριο που της έκανε ο γιατρός είπε: «αν και γιάτρεψα αυτή τη γυναίκα, αρνείται να με πληρώσει». Η γυναίκα όμως έξυπνα απάντησε στο δικαστή; «μου φαίνεται πως δεν γιάτρεύτηκα, γιατί πριν χάσω το φως μου έβλεπα στο σπίτι μου πολλά πράγματα, που τώρα δεν τα βλέπω.»

Έτσι η γριά αποδείχθηκε πιο πονηρή από το γιατρό κι αυτός δεν πήρε ποτέ την αμοιβή του.

ΔΙΔΑΓΜΑ 1:

-

ΔΙΔΑΓΜΑ 2:

-

1. Πώς χαρακτηρίζεις το γιατρό;

-

2. Πώς χαρακτηρίζεις τη γριά;

-

3. Τι θα έκανες αν ήσουν στη θέση της γριάς;

-

Η αλεπού και ο κόκορας

Η κυρά αλεπού, που όλοι μας ξέρουμε πόσο έξυπνη και πονηρή είναι, συνάντησε ένα μαυροκόρακα. Ο κόρακας καθόταν καμαρωτός-καμαρωτός πάνω σ' ένα ψηλό κλαδί και στο στόμα του κρατούσε ένα μεγάλο κομμάτι τυρί που μόλις είχε κλέψει. Η πονηρή αλεπού πεινασμένη καθώς ήτανε αποφάσισε να του κλέψει το τυρί και να το φάει αυτή. Αρχίζει λοιπόν να σκέφτεται με ποιο τρόπο θα του το πάρει. Έπειτα από λίγο προχωρεί, σταματά μπροστά στο ανύπιο πουλί και σηκώνοντας τα μάτια της γεμάτα θαυμασμό του λέει: «Αχ τι ωραία και λαμπερά μάτια που έχετε και τι κομψός που είναι ο λαιμός σας! Τι κρίμα ένα τόσο όμορφο πουλί να μην ξέρει να τραγουδά καθόλου!»

Τότε ο κόρακας ακούγοντας τα κολακευτικά λόγια της αλεπούς θέλησε να της δείξει ότι είχε μια πολύ ωραία φωνή. Ανοίγει λοιπόν το στόμα του και φωνάζει κρα - κρα, αλλά τότε πέφτει από το στόμα του και το τυρί που κρατούσε.

Η έξυπνη αλεπού περίμενε από κάτω αρπάζει το τυρί και γελώντας δυνατά λέει στον κόρακα: «Χαχα, μπορεί κόρακα μου να έχεις ωραία φωνή, αλλά δεν έχεις καθόλου μυαλό».

ΔΙΔΑΓΜΑ 1:

-

ΔΙΔΑΓΜΑ 2:

-

1. Πώς νομίζεις πως ένωσε ο κόρακας, όταν κατάλαβε πως τελικά τα λόγια της αλεπούς ήταν ψεύτικα;

-

2. Εσύ πως θα ένωθες αν ήσουν στη θέση του κόρακα;

-

3. Πιστεύεις πως η αλεπού θα κατάφερνε να σε ξεγελάσει;

-

4. Πως νομίζεις πως ένωσε η αλεπού, όταν τα κατάφερε με τα ψεύτικα λόγια της;

-

5. Πιστεύεις πως είναι σωστός ο τρόπος με τον οποίο συμπεριφέρθηκε η αλεπού στον κόρακα;

-

6. Τι νομίζεις πως απόγιναν ο κόρακας και αλεπού στη ζωή τους;

-

Ο γέρος και ο εγγονός του

Μια φορά κι ένα καιρό ήταν ένας συμπαθητικός γερούλης, που ο καημένος δεν έβλεπε καλά. Και σαν να μην έφτανε αυτό, τα χέρια του έτρεμαν σαν έτρωγε και δεν μπορούσε να κρατήσει σταθερά το κουτάλι. Έτσι συνεχώς λέρωνε τα ρούχα του και το τραπεζομάντηλο. Ο γιος του και η νύφη του τον σιχαίνονταν και τον έβαζαν να τρώει σε μια γωνιά μόνος του. Του έδωσαν μάλιστα ένα πέτρινο πιάτο και τον τάζαν μόνο χυλό και σουππα. Πικραμένος ο γερούλης καθόταν και κοίταζε τους άλλους που έτρωγαν στο τραπέζι. Μια μέρα λοιπόν που ήταν πολύ άρρωστος, του γλίστρησε το πέτρινο πιάτο και έγινε κομμάτια. Η νύφη του τότε, του αγόρασε ένα ξύλινο πιάτο, για να μη σπάξει πια. Εκείνη τη μέρα βούρκωσαν τα μάτια του και μαζεμένος στη γωνιά του με κόπο προσπαθούσε να καταπιεί τα δάκρυα του. Τότε ο εγγονός του άρχισε να μαστορεύει ένα κομμάτι ξύλο.

-«Τι φτιάχνεις παιδί μου;» ρώτησε ο πατέρας του

-«Σας φτιάχνω ξύλινα πιάτα για να τρώτε σ' αυτά όταν θα μεγαλώσω», απάντησε απλά ο μικρός.

Ο πατέρας και η μητέρα του κοίταξαν ο ένας τον άλλο και κοκκίνισαν ντροπιασμένοι. Είχαν καταλάβει το σφάλμα τους.

Έφεραν το παππούλη πίσω στο τραπέζι τους και του έδωσαν ένα κανονικό πιάτο και δεν παραπονιόνταν πια ούτε και όταν ακόμα λέρωνε το τραπεζομάντηλο.

ΔΙΔΑΓΜΑ 1:

•

ΔΙΔΑΓΜΑ 2:

•

1. Πώς χαρακτηρίζεις το γιο και τη νύφη του συμπαθητικού γερούλη;

•

2. Το εγγονάκι του παππού γιατί έφτιαχνε ξύλινα πιάτα;

•

3. Πώς ένιωσε ο παππούλης όταν δεν τον ήθελαν στο τραπέζι μαζί τους;

•

4. Τι θα έκανες αν ήσουν στη θέση του αγοριού;

•

5. Πώς ένιωσε στο τέλος ο παππούλης, όταν τον δέχτηκαν στο τραπέζι ο γιος του και η νύφη του;

•

Η καρδιά

Την Κυριακή θα ήταν η γιορτή της μητέρας και ο Αλέκος μαζί με τη Νίτσα είχαν ένα μεγάλο πρόβλημα. Ήθελαν πολύ να κάνουν ένα ωραίο δώρο στη μαμά τους, αλλά δεν είχαν καθόλου λεφτά. Οι κουμπαραδες τους ήταν άδειοι, ούτε ένα σεντ δεν είχαν. Πώς να αγοράσουν λοιπόν λουλούδια στη μανούλα τους που τα αγαπούσε τόσο πολύ;

-«Έχω μια ιδέα!», φώναξε ο Αλέκος. «Έχουμε λουλούδια στον κήπο, ας φτιάξουμε κάτι ωραίο με αυτά τα λουλούδια».

Η μικρή Νίτσα βρήκε τον αδελφό της πολύ έξυπνο και μαζί μάζεψαν ένα μεγάλο μπουκέτο λουλούδια από τον κήπο.

-«Θα φτιάξουμε μια καρδιά από λουλούδια και θα τη δώσουμε στη μητέρα», είπε ο Αλέκος.

Τα παιδιά έδεσαν τα λουλούδια και έφτιαξαν μια μεγάλη καρδιά. Πάνω έδεσαν μια κορδέλα της Νίτσας και τι ωραίο δώρο στ' αλήθεια είχαν τώρα! Τη μέρα της γιορτής πήγαν στη μητέρα τους και πρόσφεραν την όμορφη καρδιά από λουλούδια. Η μητέρα τους χάρηκε πάρα πολύ. Δεν είχε ξαναπάρει τόσο όμορφο δώρο από τα παιδιά της.

ΔΙΔΑΓΜΑ 1:

-

ΔΙΔΑΓΜΑ 2:

-

1. Φαντάσου πως θα ήθελες να χαρίσεις ένα δώρο σ' ένα γλυκό αγαπημένο σου πρόσωπο, αλλά δεν είχες χρήματα. Τι θα έκανες; Το θα του πρόσφερες;

-

2. Τι θα ήθελες να σου προσφέρει ένα αγαπημένο σου πρόσωπο; Ένα μεγάλο πανάκριβο δώρο;

-

Ένα λουλούδι;

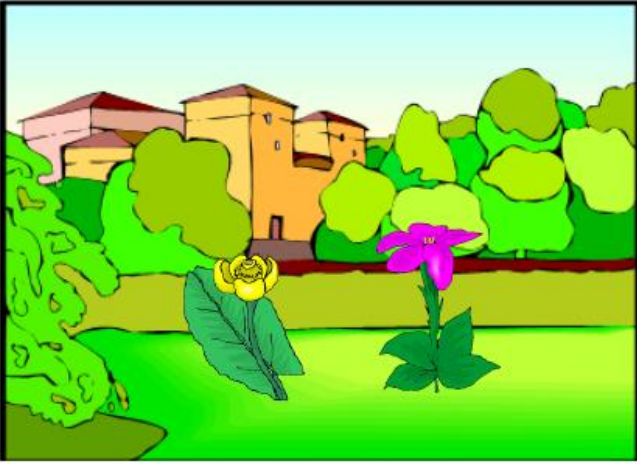
-

Ή

Μια ζωγραφιά γεμάτη αγάπη κι ένα γλυκό φιλί;

-

Η άνοιξη

Το κίτρινο κρινάκι έβγαλε το κεφαλάκι του από το χώμα και κοίταξε γύρω του.

-«Θεέ μου τι κρύο που κάνει ακόμα. Ούτε ένα λουλουδάκι δεν βγήκε. Άντε γείτονα βγες και συ έξω. Μπήκε η άνοιξη». Το μωβ κρινάκι έβγαλε προσεκτικά το κεφαλάκι του και είπε: «τι είναι αυτά που λες κίτρινο κρινάκι; Γιατί μου είπες να βγω; Δε βλέπω πουθενά λουλούδια και πρασινάδες μόνο χιόνι παντού».

-«Ξέρω, ξέρω», είπε το κίτρινο κρινάκι, «όμως αν δεν κάνουμε εμείς την αρχή πως θα έρθει η άνοιξη;».

Φώναξαν λοιπόν και τα γύρω κρινάκια και βγήκαν και αυτά. Μόλις τα είδε ο ήλιος άρχισε να λάμπει όλο και περισσότερο και να ζεσταίνει τη φύση. Τότε έλιωσε το χιόνι και πρασίνισε όλη η φύση. Και οι άνθρωποι είδαν την αλλαγή της φύσης και είπαν: «Πω! Πω! Τι ωραία κρινάκια ξεφύτρωσαν μέσα στο πράσινο γρασίδι. Ήρθε η άνοιξη! Χαρείτε όλοι!».

ΔΙΔΑΓΜΑ 1:

-

ΔΙΔΑΓΜΑ 2:

-

1. Θα ήθελες να ήσουν το κίτρινο κρινάκι;
 -
2. Το μωβ κρινάκι είχε δίκαιο που φοβήθηκε στην αρχή να ξεπροβάλει;
 -
3. Τα λουλούδια συνεργάζονται για να φτιάξουν μια υπέροχη φύση. Εσύ τι θα πετύχεις αν συνεργαστείς με τους συμμαθητές σου και την οικογένεια σου;
 -
4. Σου αρέσει η άνοιξη;
 -

Το παρδαλό μανιτάρι

Στο μεγάλο δάσος με τα ψηλά δέντρα φύτρωναν πολλά μανιτάρια, πολλά διαφορετικά μανιτάρια: μεγάλα, μικρά, χοντρά, λεπτά. Ένα μανιτάρι, το πιο μικρό απ' όλα ήταν πολύ παράξενο. Ήταν κόκκινο με άσπρες κηλίδες. Κανένα άλλο μανιτάρι δεν ήταν τόσο παράξενο γύρω του. Όλα τα άλλα μανιτάρια ήταν άσπρα. Ήθελε να κρυφτεί το καημένο, μα δεν μπορούσε να τρέξει γιατί δεν είχε πόδια.

Ένα απόγευμα του Φθινοπώρου ήρθαν πολλά παιδιά στο δάσος για να μαζέψουν μανιτάρια. Είχαν μαζί τους καλάθια και τα γέμιζαν με μανιτάρια. Το μανιτάρι μας τρόμαξε. Δεν ήθελε καθόλου να το κόψουν, γιατί δε θα ξανάβλεπε πια το δάσος. Τα παιδιά όμως πλησίαζαν και ένα μικρό κοριτσάκι άπλωσε το χεράκι του να κόψει το μανιτάρι με τις άσπρες κηλίδες. Εκείνη τη στιγμή όμως η μεγάλη του αδελφή, του φώναξε να μην το κόψει γιατί τα κόκκινα μανιτάρια με τις άσπρες κηλίδες είναι επικίνδυνα.

Και έτσι το κόκκινο μανιτάρι σώθηκε από τα χεράκια των παιδιών.

ΔΙΔΑΓΜΑ 1:

-

ΔΙΔΑΓΜΑ 2:

-

1. Αν ήσουν στη θέση του κόκκινου μανιταριού πως θα ένιωθες;

-

2. Στο τέλος το παρδαλό μανιτάρι γλίτωσε, γιατί το κοριτσάκι δεν το έκοψε. Πώς ένιωσε τελικά για τη διαφορετικότητά του;

-

3. Πιστεύεις πως ένα παιδάκι που είναι διαφορετικό από τα άλλα, νιώθει τα ίδια συναισθήματα με το παρδαλό μανιτάρι;

-

4. Πώς πρέπει να συμπεριφερόμαστε όταν κάποιος από το περιβάλλον μας είναι διαφορετικός;

-

Το κουνούπι και το βόδι

Μια ωραία καλοκαιρινή μέρα ένα κουνούπι ενώ πετούσε στον καθαρό αέρα, είδε ένα μεγάλο βόδι και θέλησε να καθίσει πάνω στα κέρατα του. Κάθισε λοιπόν στα κέρατα του βοδιού και έμεινε εκεί για κάμποση ώρα γιατί του άρεσε πολύ. Τελικά όμως μετά από πολλή ώρα κουράστηκε και αποφάσισε να φύγει. Σαν ευγενικό που ήταν, ρώτησε το βόδι αν θα του άρεσε να παραμείνει λιγάκι ακόμα για να του κάνει παρέα. Τότε το βόδι που μόλις είχε καταλάβει την παρουσία του κουνουπιού απάντησε γελώντας: «εδώ ήσουν; Ούτε καν κατάλαβα ότι καθόσουν πάνω στα κέρατα μου. Άρα δεν θα μου λείψεις καθόλου αν φύγεις γι' αυτό μη στεναχωριέσαι!». Έτσι το κουνούπι πέταξε πάλι στον αέρα.

ΔΙΔΑΓΜΑ 1:

-

ΔΙΔΑΓΜΑ 2:

-

1. Πώς χαρακτηρίζεις το βόδι;

-

2. Πώς νομίζεις ένιωσε το κουνούπι με τα λόγια που είπε το βόδι; «Εδώ ήσουν; Ούτε που το κατάλαβα.»

-

3. Αν ήσουν στη θέση του κουνουπιού, τι θα έλεγες στο βόδι;

-

Ο φιλάργυρος

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας γέρος που ήταν φιλάργυρος. Είχε τεράστια περιουσία, αλλά δεν ξόδευε τίποτε απ' την τσιγκουνιά του. Μια μέρα αποφάσισε να πουλήσει όλα όσα είχε. Τα πούλησε λοιπόν και αγόρασε μια μεγάλη ράβδο χρυσή. Έθαψε το χρυσό κοντά σ' έναν παλιό τοίχο και πήγαινε κάθε μέρα κρυφά και τον έβλεπε. Ευχαριστιόταν έτσι βλέποντας το θησαυρό του.

Μια μέρα όμως τον κατασκόπευσε ένας εργάτης γιατί είχε προσέξει ότι πήγαινε πολύ τακτικά στον παλιό τοίχο. Τον είδε τότε που πήγε και είδε το χρυσάφι του. Το πήρε κι έγινε άφαντος. Την επόμενη μέρα ο φιλάργυρος όπως πάντα πήγε να δει το θησαυρό του. Καταλαβαίνετε βέβαια την απογοήτευσή του όταν βρήκε το λάκκο άδειο. Άρχισε να κλαίει, να φωνάζει και να βρίζει απελπισμένος και πολύ θυμωμένος. Ένας γείτονας, που ήξερε το λόγο του θυμό του, του είπε:

-«Ξέρεις τι να κάνεις; Θάψε μια πέτρα στο λάκκο. Για σένα θα είναι το ίδιο ωφέλιμη όπως και το χρυσάφι που είχες. Έτσι κι αλλιώς εσύ ούτε εκείνο χρησιμοποιούσες!».

ΔΙΔΑΓΜΑ 1:

-

ΔΙΔΑΓΜΑ 2:

-

1. Πώς νιώθει ένας φιλάργυρος άνθρωπος;

-

2. Τι ήθελε να πει ο γείτονας με τα λόγια του: «Θάψε μια πέτρα στο λάκκο. Για σένα θα είναι το ίδιο ωφέλιμη όπως και το χρυσάφι που είχες».

-

3. Ποια η αξία των χρημάτων στη ζωή μας;

-